

1. Tienduizend stappen

‘Hoeveel dingen kun je eigenlijk op een dag doen?’ vraag ik me hardop af terwijl ik gekke gezichten trek in de spiegel die in mijn kamer hangt.

Gekke gezichten trekken lukt in elk geval heel vaak. Dus dat is te makkelijk.

Ik moet iets verzinnen waarvoor ik meer moeite moet doen.

Maar wat?

Ping. Ik hoor een berichtje binnenkomen.

Oei, nu mijn telefoon oppakken of mijn telefoon een hele dag in de kast leggen. Dat laatste zou pas een goede challenge zijn. Maar dat is weer het andere uiterste. Niet te doen natuurlijk.

Ik weet zeker dat het een berichtje van Maartje is. Maartje is mijn allerbeste vriendin.

Als ik mijn telefoon open, lees ik dat ze naar me toe komt. En of we dan samen huiswerk kunnen maken voor Engels. Ik vind dat het leukste vak op school, nou ja, heel eerlijk gezegd na het creatieve vak dat bij ons op school beeldende vorming heet.

Ik stuur een duimpje terug.

Binnen een kwartier staat Maartje in mijn slaapkamer.

Om haar schouder hangt een linnen tas. Maartje rommelt erin en haalt haar Engelse boek eruit.

‘Ik snap er echt niets van. En mijn moeder heeft geen tijd om mij te helpen. Die is druk met de verbouwing van onze garage.’

‘Wat zielig voor je’, reageer ik lachend. ‘Ik heb wel tijd voor je, hoor. Wat moeten we eigenlijk leren?’

‘Al die lastige tijden in het Engels’, zegt Maartje zuchtend. ‘De verleden tijd heet *past simple* en de tegenwoordige tijd heet *present simple*. De theorie staat in het werkboek en we moeten online de opdrachten maken.’

Maartje kijkt me hulpeloos aan. ‘Lach me maar uit’, zegt ze. ‘Dat jij goed in Engels bent, komt door Helen en die Engelse vrienden van jullie.’¹

‘We doen het gewoon samen. Ik moet de opdrachten zelf ook nog maken.’

Maartje gaat op mijn bed zitten.

‘Binnen twintig minuten moet het af en dan gaan we wat leuk doen’, zeg ik tegen Maartje.

1. Lees Rosa's cupcakes en de andere delen.

‘Ja hoor, maak er maar een uitdaging van.’
‘Precies!’ Ik pak een grappige kookwekker in de vorm van een cupcake van mijn bureau. ‘Twintig minuten. Dan moet het af zijn. We maken de opdrachten op onze telefoon.’

‘Vooruit dan maar’, zegt Maartje. Ze klikt de goede app op haar telefoon aan. ‘Yep, ik ben er klaar voor.’

Met de tikkende kookwekker erbij werken we heel snel. ‘Tegenwoordige tijd’, zeg ik hardop tegen Maartje. ‘I go to school. Nu jij! *Yesterday ...*’

‘*Yesterday, I went to school*’, vult Maartje aan.

‘Top. Volgende. *My cat sleeps de whole day*. Nu jij. *My cat ...*’

‘*My cat slept the whole day*.’

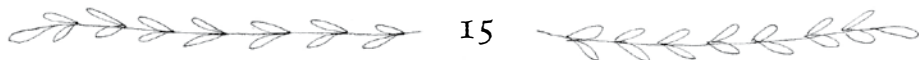
Allebei tegelijk tikken we de juiste tijd in.

‘Gaat lekker zo!’

‘Ja juf’, giechelt Maartje. ‘Dit soort huiswerkbegeleiding vind ik wel leuk.’

‘Hoeveel tijd nog?’ Met een schuin oog kijk ik naar de tikkende kookwekker.

‘Zes minuten’, zegt Maartje. ‘Nog een paar opdrachten te gaan. Het moet lukken!’

Ik denk weer hardop na en tik dan het goede antwoord in.
Maartje herhaalt de zin met de goede vervoeging van het werkwoord.

‘Jij kunt het wel, je bent gewoon bang dat je het fout doet.’

Maartje trekt een gek gezicht. ‘Nou, ik sta maar een zes voor Engels.’

Tringgggg, de timer loopt af.

Maartje typt het laatste antwoord in.

‘Gehaald!’ Ik klap in mijn handen.

En in het logboek schrijf ik met gekleurde pen:

24 januari: English grammar maken in 20 minuten.

Rosa: yes!

Maartje: Well done!

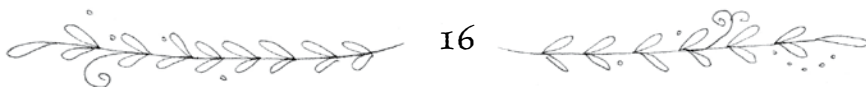
‘Doe dat boek van Engels maar in je tas’, zeg ik tegen Maartje.

‘Was helemaal niet nodig. We gaan nog een challenge bedenken.’

‘Wat voor challenge?’ wil Maartje weten.

‘Een uitdaging. Gewoon, iets wat we een dag of een week moeten volhouden. Niet te moeilijk en niet te makkelijk. Iets bijzonders. Iets ...’

‘Je vraagt je bijvoorbeeld af hoeveel dingen je op een dag kunt

doen?' lacht Maartje. 'Nou, dat kan ik je meteen wel vertellen. Je kunt zo veel doen als je zelf aankunt.'

'En dan gaan wij voor net ietsje meer.'

'Wij?'

'Ja, wij. Je doet toch wel mee?!'

'Oké dan', zucht Maartje overdreven. 'Ik doe mee. Vandaag beginnen?'

'Jij mag de eerste challenge bedenken.'

'No problem.' Maartje kijkt naar haar pols. Daar zit een horloge met stappenteller omheen.

Ze tikt op haar horloge. 'Ik heb er een en jij ook, dus dat is handig. Onze uitdaging wordt: een week lang elke dag 10.000 stappen zetten.'

'Dat haal ik nooit! Echt nooit!'

'Dus is het een uitdaging! Ga je mee? We beginnen meteen.'

Tienduizend stappen, weet je wel hoeveel dat is!

Tienduizend euro, dat is heel veel geld. Stel dat je voor iedere stap een euro kreeg, ja dan zou ik het wel redden. Maar ...

'Niet dromen, maar doen. Actie!' Maartje trekt me omhoog.

Ik pak mijn logboek. Tijd voor actie. Daar heeft Maartje gelijk in.

Ik schrijf op:

28 Januari: een week lang tienduizend stappen zetten.

Rosa: ?

Maartje: ?

Ik ben benieuwd of we dat gaan halen. Vooral voor mezelf ben ik bang. Als het nou iets creatiefs was, maar dit is iets sportiefs. En sportief, dat ben ik nou eenmaal niet.

‘Kom nou!’

Maartje staat onder aan de trap. ‘Ik heb mijn schoenen al aan.’

‘Ik kom!’ Snel ren ik de trap af, de hal door en via de woonkamer naar de bijkeuken. Daar trek ik ook mijn schoenen aan.

Maartje checkt haar horloge. ‘Ik heb voor vandaag al 2314 stappen. En jij?’

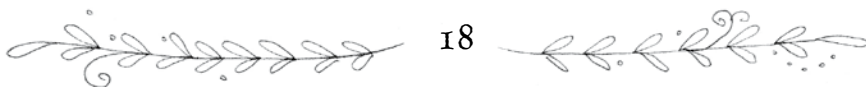
Ik kijk ook op mijn horloge.

‘Okeeeee, ehmm, dat zeg ik als we weer terug zijn.’

‘Niet zo flauw. Hoeveel heb je er?’

‘895.’

Ik zie heus wel dat Maartje daar plezier in heeft. Kan me niks schelen. Maartje heeft altijd meer stappen. Zij is veel sportiever dan ik. Maar goed, we hebben een uitdaging en daar ga ik voor.

Even later lopen we door het dorp.

‘Waar brengen die tienduizend stappen ons naartoe?’ vraagt

Maartje. ‘We moeten iets verzinnen, ik heb een doel nodig.’

‘Rondje dorp en eh ... we moeten tenminste drie belangrijke gebouwen zien.’

Maartje grinnikt. ‘Belangrijke gebouwen in ons dorp? Dan halen we die tienduizend stappen nooit hoor.’

‘Zeker wel’, zeg ik tegen Maartje. ‘De molen, de kerk, de bibliotheek, de school en eh ...’

‘Ja ... En wat nog meer?’

Ik steek mijn tong uit naar Maartje en ik neem me voor om vanavond alvast een hele lijst met uitdagingen te bedenken. Ik ben dol op lijstjes en vooral op krullen zetten als ik het doel heb bereikt.

In mijn hoofd lijken mijn gedachten ook tienduizend stappen te zetten. Iedere stap brengt iets mee.

Ik maak vlug een lijstje in mijn hoofd. En nu proberen om het vanavond in mijn logboek te schrijven.

1. *Tandenpoetsen onder de douche (krul)*
2. *Engels huiswerk maken in maximaal 20 minuten (krul)*
3. *Een week lang, iedere dag tienduizend stappen zetten (ik denk geen krul;!)*

4. Een reusachtige cupcake maken (dat kan ik!)
5. Twee boeken van minstens 100 bladzijden op één dag lezen

Maartje stoot me aan. 'Waar zit je toch over te denken? Alleen maar over de route en belangrijke gebouwen? Ik vind het prima. We lopen naar het dorp en daar kiezen we telkens een richting. Jij mag eerst. Linksaf of rechtsaf?'

Algauw staan we midden in het dorp. Links brengt ons naar de molen. Als we naar rechts gaan, komen we bij de sportvelden.

'Rondje om de sportvelden', beslis ik. 'En dan via de Dorpsstraat terug. En ik dacht niet over de route, maar over goede uitdagingen. Ik heb al een heel lijstje in mijn hoofd zitten.'

Maartje grinnikt. 'Echt iets voor jou, ja. Maar goed, ik zou meedoen, dus hopelijk gaat het me allemaal lukken. Hoeveel stappen heb jij al?'

Ik check mijn horloge. 'Bijna 3500.'

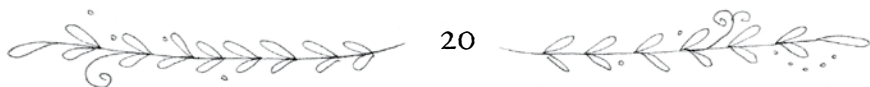
'Nog lang geen tienduizend dus. Kom mee', lacht Maartje.

Ik duw mijn horloge terug onder de mouw van mijn winterjas.

Het is januari en koud.

We voeren deze challenge ook niet uit in de meest fijne periode van het jaar, denk ik bij mezelf.

Dan schiet me iets te binnen. Het jongste zusje van mijn moeder

woont sinds kort in Amsterdam. 'We kunnen mijn tante Laura een berichtje sturen of vanavond even bellen', denk ik hardop na. 'Een dagje winkelen in Amsterdam levert vast wel tienduizend stappen op.'

'Oh ja, dat is een goed idee! De vraag is alleen wanneer?'

Dat is een goeie vraag. Volgende week kan ik niet en dan is deze challenge al voorbij.

'Misschien kunnen we nog een andere uitdaging bedenken. Iets in Amsterdam. Dan gaan we daar zelf met de trein naartoe.'

Ik stoot Maartje aan. 'Dat doen we. Dat is ons volgende doel!'

Maartje schudt haar hoofd.

'Met de trein naar Amsterdam. Wij samen? Het lijkt me fantastisch, maar of ik het durf en of het mag?'

'Het mag vast wel als tante Laura ons op het station ophaalt. Wat kan er gebeuren?'

Ik trek de sjaal wat dichter om mijn hals. Het is echt koud, al lopen we stevig door.

'Ik heb juist veel zin om naar Amsterdam te gaan, maar dan wel als het lente is en mooi weer.'

In mijn hoofd zet ik punt 6 bij het lijstje met uitdagingen:

6. Met de trein naar Amsterdam, zonder ouders!

Maartje staat stil en maakt een sprong.

‘Yes! Ik voel mijn horloge trillen. Ik heb het doel gehaald. Hoeveel stappen heb jij inmiddels?’

Ik steek mijn tong uit.

‘Jij begon met meer stappen. Dus ...’

‘Nou, kijk dan.’

Ik duw de mouw van mijn jas iets omhoog om op mijn horloge te kijken.

‘Ah, niet verkeerd. Bijna 7500. Als we met een klein omweggetje naar huis lopen, heb ik het ook gehaald.’

‘En hebben we dan ook drie belangrijke gebouwen gezien?’
plaagt Maartje.

‘De sportvelden met het oude kantinegebouw reken ik goed. We zijn bijna in de Dorpsstraat en daar staat de kerk. Dan nog maar één belangrijk gebouw te gaan.’

Uiteindelijk haal ik met ruim 8000 stappen de Dorpsstraat. Ik moet de tienduizend stappen dus kunnen halen vandaag.

In de Dorpsstraat zitten de winkels. Ik zwaai naar de vrouw die net de deur van de bakkerij opendoet. ‘Hoi Rosa!’ roept ze.

‘Wat lijkt het al lang geleden, Rosa’, zegt Maartje, ‘dat jij meedeed met de bakwedstrijd.’²

2. Lees Rosa's cupcakes.

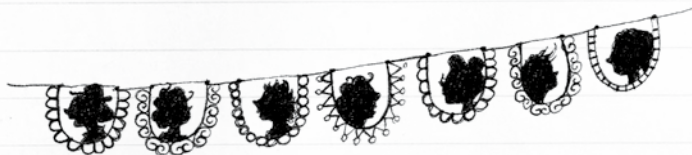

'Ik zou het zo weer doen. Heerlijk om te bakken en helemaal als er iets te winnen valt.'

Een stukje voorbij de bakkerij staat een al wat ouder appartementencomplex. In de panden op de begane grond zitten winkels. Ook een hobbywinkel. Boven de winkels zijn appartementen. Automatisch staan we samen voor de etalage van de hobbywinkel stil.

Wat ziet het er gezellig uit.

Er hangt een lange vlaggenlijn met allemaal uitgeknipte silhouetten erop.

Op een vlag staat het portret van een mevrouw en op een andere vlag een oude vrouw die in een stoel zit met een stok ernaast.

Het is een zwart plaatje tegen een witte achtergrond en toch heeft het veel sfeer.

Er is ook een afbeelding van iemand achter een piano en eromheen silhouetten van mensen die zingen. De monden staan een beetje open.

In het midden van de etalage staat een grote schildersezel met daarop een eenvoudig tafereel van een theebezoek. Alles is uitgeknipt uit zwart papier.

‘Wat gaaf! Dit is toch van die knipkunst. Dan wordt je portret niet getekend, maar uitgeknipt.’

Ik kijk nog eens goed naar de portretten. ‘Is dat niet het portret van mevrouw De Groot, de eigenaresse van deze winkel?’

Maartje kijkt ook nog eens goed.

‘Ik weet het niet, ik denk het niet hoor’, zegt ze aarzelend. ‘Het zijn allemaal oude plaatjes volgens mij.’

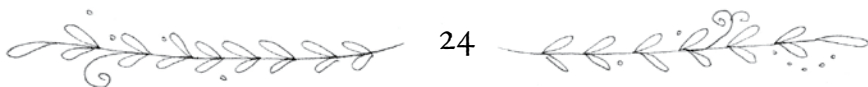
‘Zullen we even binnen kijken?’

De hobbywinkel is een gezellige rommelige winkel die al heel lang bestaat. Ze hebben er alles wat je nodig hebt om creatief bezig te zijn. Papier en karton, maar ook stoffen en garen en verf. Het is een soort winkel van Sinkel, vinden papa en mama. Een van de eerste winkels die er kwamen na de tijd van de marskramers en waar je lakens en stoffen kon kopen. Zodra mama het woord winkel van Sinkel hoort, begint ze vrolijk een rijmpje op te zeggen.

In de winkel van Sinkel is alles te koop. Hoeden en petten en dameskorsetten. Vooral bij dat laatste woord kijkt ze dan heel gek en zegt ze standaard: ‘Gelukkig is die tijd voorbij.’

Een korset is namelijk een soort heel strak hemdje dat vrouwen onder hun jurk droegen.

Volgens mama konden de vrouwen bijna geen adem meer halen, maar dat lijkt mij een beetje overdreven.

De hobbywinkel heeft niet eens een echte naam. *Firma De Groot* staat er met krullige letters op de gevel.

Firma de Groot

Ik duw de winkeldeur open. Tringeling!

Er hangt een muffe geur in de winkel, maar ook een geur van lijm en papier en verf. Van oude en nieuwe stoffen. Ik vind het lekker. Heerlijk zelfs.

Achter in de winkel is een atelier, een grote ruimte met tafels waar naaimachines staan en schilderezels met grote doeken erop. Langs de wanden staan hoge kasten met potten verf en inkt in allerlei kleuren. En ook ladekasten waarin grote vellen papier bewaard worden.

Het atelier vind ik de mooiste ruimte van de winkel.

‘Deze is mooi, Maartje.’ Ik wijs naar een groot schilderij dat iemand heeft gemaakt. Er is een meisje geschilderd dat met haar neus in een boek zit.

‘Lekker dromerig! Ze lijkt wel wat op jou’, zegt Maartje.

‘Hallo meiden’, klinkt een stem. Het is mevrouw De Groot zelf.

‘Kan ik jullie helpen? Of kijken jullie rond?’

Ik knik meteen. ‘We kijken even rond. Wat een mooi schilderij met dat meisje erop.’

Mevrouw De Groot knikt.

‘Dat is gemaakt tijdens een workshop schilderen. Misschien ook wel wat voor jullie?’

Hier, ik geef jullie een foldertje mee. We bestaan in mei 50 jaar en dat gaan we groots vieren! Met prijzen. Er zijn allerlei leuke cursussen en workshops te boeken tegen gereduceerde prijzen. Er zijn zelfs een paar gratis workshops. En je kunt meedoen met een wedstrijd.

‘Hebben jullie die geknipte silhouetten in etalage ook al gezien? We zijn er nog mee bezig, maar er zijn gave prijzen te winnen als je meedoet met de wedstrijd.’

Mevrouw De Groot geeft ons allebei een folder.

‘Een trip naar Parijs!’ zegt ze enthousiast. ‘Dat is de hoofdprijs. En dan wordt er zo’n silhouet van je geknipt door een echte Parijse kunstenaar.’

Maartje en ik kijken elkaar aan. ‘Een reis naar Parijs? Kun je dat winnen? Wat moet je daarvoor doen?’

Ik zie mezelf al lopen. Langs de Eiffeltoren en de Notre Dame. En op het schildersplein in Montmartre, de plek waar kunstenaars op straat spotprenten maken. Waar leuke kleine winkeltjes zitten en allerlei restaurantjes.

Ik ben nog nooit in Parijs geweest. Maar thuis hebben we een

heel mooi boek met foto's van alle hoogtepunten erin. Het lijkt me zó gaaf om er een keer naartoe te gaan!

'Het staat allemaal in deze folder', onderbreekt mevrouw De Groot mijn gedachten. 'En vanaf overmorgen komt er ook informatie te hangen in de etalage. En in de krant natuurlijk', zegt ze opgewekt. 'Lees het allemaal maar door, ik ga nu klanten helpen.' We lopen nog een rondje door de winkel. Ondertussen bestuderen we de folder. Maar ik heb er helemaal geen rust voor om het allemaal goed in me op te nemen.

Hoe kunnen Maartje en ik een reis naar Parijs winnen? Dat is het enige waar ik aan kan denken!

'We gaan naar huis hoor, Maartje. Die stappen hoef ik niet per se te halen. Ik wil eerst weten hoe we dat reisje naar Parijs kunnen winnen.'

Maartje lacht. 'Nou, eh, dat zal vast niet zo makkelijk zijn. Ik hoop niet dat we zelf een kunstwerk moeten knippen. Dat kan ik echt niet.'

'Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan!' lach ik terug.

